

IN MEMORIAM VAN PROF. DR. PETER B. DEFARES

Peter Defares is er helaas niet meer. Op 25 november moest deze sympathieke en gevoelige docent psychologie definitief van ons heengaan. Peter was een man die van het leven hield. Ondanks zijn ernstige ziekte wilde hij nog zoveel doen. Zijn 81 jaar zag je hem niet aan. Voor mij, ons was hij de directe collega van prof. Ten Have in de jaren zestig. Studenten zoals ik (1962-'67) herinneren zijn sterk bij het vak betrokken wijze van college geven. Zijn hoogleraarschap aan de universiteit van Wageningen betekende voor de ontwikkeling van de psychologie daar een geweldige stimulans. Hij was een man begenadigd met een uitstekend verstand, het cum laude afstuderen en promoveren lieten dit zien. Op het terrein van het trauma- en stressonderzoek heeft hij baanbrekend werk verricht. Daarmee heeft hij zijn ervaringen als jongen van 13-16 jaar in een Japans gevangenenkamp in het toenmalige Nederlands Indië waarschijnlijk trachten te verwerken. Hij was in hetzelfde kamp als zijn vader ondergebracht en wist diens leven met het geven van eten dat voor hemzelf was bestemd, te redden. Na het vertrek van Ten Have heeft hij een actieve rol gespeeld in de democratische bestuursstructuur van de subfaculteit andragologie en was de eerste voorzitter van het paritair samengestelde Algemeen Bestuur van het IWA in 1970 - 1971. De andragologie droeg hij een goed hart toe. Zelfs tijdens zijn ziekte bleef hij beschikbaar voor overleg, lezingen of gewoon een goed gesprek. Binnen de kring van zijn familie en vrienden werd hij zeer gewaardeerd en lief gehad. De vele toespraken tijdens de crematieplechtigheid van 3 december laten daar geen twijfel over bestaan. Wij, de psychologie en de andragologie kunnen het heengaan van Peter ten zeerste betreuen.

*Prof. dr. René A.C. Hoksbergen
Em. hoogleraar adoptie
6 december 2010*